

1.Samuelova kniha 3,3b-10.19: Samuel ležel v Hospodinově chrámě, kde byla Boží schrána. Hospodin zavolal na Samuela. On odpověděl: „Tu jsem.“ Běžel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, lehni si zase.“ Šel si tedy lehnout. Ale Hospodin zavolal Samuela znovu. Samuel vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ On však řekl: „Nevolal jsem, můj synu, lehni si zase.“ Samuel ještě Hospodina neznal a Hospodinovo slovo mu ještě nebylo zjeveno. A znovu, potřetí, zavolal Hospodin Samuela. On vstal, šel k Élímu a řekl: „Tu jsem, volal jsi mě.“ Tu Élí pochopil, že mládence volá Hospodin. I řekl Élí Samuelovi: „Jdi si lehnout; jestliže tě zavolá, řekneš: Mluv, Hospodine, tvůj služebník slyší.“ Samuel si tedy šel lehnout na své místo. A Hospodin přišel, stanul a zavolal jako předtím: „Samueli, Samueli!“ Samuel odpověděl: „Mluv, tvůj služebník slyší.“ Tak Samuel vyrůstal a Hospodin byl s ním. Nedopustil, aby některé z jeho slov padlo na zem.

1.List Korintským 6,12-20: ‚Všechno je mi dovoleno‘ – ano, ale ne všechno prospívá. ‚Všechno je mi dovoleno‘ – ano, ale ničím se nedám zotročit. Jídlo je pro žaludek a žaludek pro jídlo; Bůh však jednou učiní konec obojímu. Tělo však není pro smilstvo, nýbrž pro Pána, a Pán pro tělo. Bůh, který vzkřísil Pána, vzkřísí svou mocí i nás. Nevíte, že vaše těla jsou údy Kristovými? Mám tedy z údů Kristových učinit údy nevěstky? Rozhodně ne! Což nevíte, že kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo? Je přece řečeno ‚budou ti dva jedno tělo‘. Kdo se oddá Pánu, je s ním jeden duch. Varujte se smilstva! Žádný jiný hřích, kterého by se člověk dopustil, netýká se jeho těla; kdo se však dopouští smilstva, hřeší proti vlastnímu tělu. Či snad nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha svatého, který ve vás přebývá a jež máte od Boha? Nepatříte sami sobě! Bylo za vás zapláceno výkupné. Proto svým tělem oslavujte Boha.

Jan 1,43-51: Druhého dne se Ježíš rozhodl vydat na cestu do Galileje. Vyhledal Filipa a řekl mu: „Následuj mě!“ Filip byl z Betsaidy, města Ondřejova a Petrova; Filip zase vyhledal Natanaela a řekl mu: „Nalezli jsme toho, o němž psal Mojžíš v Zákoně i Proroci, Ježíše, syna Josefova z Nazareta.“ Natanael mu namítl: „Z Nazareta? Co odtamtud může vzejít dobrého?“ Filip mu odpoví: „Pojď a přesvědč se!“ Ježíš spatřil Natanaela, jak k němu přichází, a řekl o něm: „Hle, pravý Izraelec, v němž není lsti.“ Řekl mu Natanael: „Odkud mě znáš?“ Ježíš mu odpověděl: „Dříve než tě Filip zavolal, viděl jsem tě pod fíkem.“ „Mistře,“ řekl mu Natanael, „ty jsi Syn Boží, ty jsi král Izraele.“ Ježíš mu odpověděl: „Ty věříš proto, že jsem ti řekl: ‚Viděl jsem tě pod fíkem‘? Uvidíš věci daleko větší.“ A dodal: „Amen, amen, pravím vám, uvidíte nebesa otevřená a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

Nové poslání

Kolem Ježíše se pohybovalo, jak víme z evangelií, množství lidí. Někteří byli zvědaví, jiní chtěli uzdravit, někteří se zajímali o náboženské otázky, jiní asi o cokoli, co bylo výjimečné, mnozí se třeba jen přidali k houfu, protože jim byl Ježíš sympatický. Ale jen někteří se vydali na cestu za ním. Oslovil je a oni ho následovali. Jen někteří se stali učedníky. A přece se všim důrazem ukazuje evangelium, že o toto následování jde, že jde o to stát se učedníkem. Kam bychom zařadili sebe?

Dnešní evangelium ve velké zkratce ukazuje, jak se člověk učedníkem stává: ať už ho někdo za Ježíšem pošle, nebo se o něm doslechne, nebo ho Ježíš sám vyhledá; člověk je osloven a vyzván: pojď za mnou. A musí se dát do pohybu, a to nejen fyzického. Ježíš nedává sebe a své poselství jen jako přídavek k životu. Vede člověka tam, kde nebyl, uvádí ho do života, jaký doposud nevedl. Není divu, že člověk mnohdy váhá, jestli se má na takovou cestu vydat. Tuší, že mu Ježíš může dát nové poslání. Může být vytržen z dosavadních jistot, z pocitu, že se ve světě a v životě vyzná nejlíp sám. Že ho čekají změny.

Prvé setkání s Ježíšem může být zcela náhodné nebo může být pro člověka nečekané a překvapující, jako bylo pro Natanaela. Ať už to tak je nebo ne - toto setkání otevírá teprve cestu k "větším věcem". V Ježíšovi

je totiž živý "Jákobův žebřík" - Ježíš sám spojuje nebe a zemi, lidské a božské. A člověk, který se stane jeho učedníkem, bude na tento žebřík zaveden. Uvidí "anděly sestupovat a vystupovat" - zakusí božské věci v lidském životě a pozná, jak tyto "dva světy", za sebe nezaměnitelné, v Ježíši pevně souvisí, propojují se.

Učedníci si navzájem pomáhali - jeden ukazoval cestu druhému, aby se s Ježíšem každý setkal. Tak je to stále. Někdy bychom rádi někoho k Ježíši "přistrčili". Může se to i povést. Ale rozhodující je, jestli Ježíš právě teď takového člověka osloví (to nezáleží na nás!) a jestli mu tento oslovený kladně odpoví. Co tedy na nás záleží? Zřejmě to, jestli ukážeme dotyčnému člověku pravdu, a to pravdu na svém životě. Jestli jsme se za Ježíšem vydali, jestli jsme se stali jeho učedníky. Pokud bychom byli jen částí přihlížejícího davu (byť třeba nadšeně aplaudujícího), ukazujeme špatně, ukazujeme nepravdu. Ježíš nechtl a nechce stoupence, fanoušky, ale následující učedníky. Pokud však jdeme upřímně a poctivě za Ježíšem a s ním, pak ukazujeme, že taková životní cesta je opravdu možná. Lze jít cestou, na které člověk dává přednost pravdě před lží, Bohu před člověkem, lásce před sobectvím, nesnadnému před snadným, kříži před zachováním života za každou cenu. Jestliže se Ježíš naším Vykupitelem skutečně stává a my o tom víme, potom nahrazujeme mnoho řečí příkladem (svědectvím) vlastního života. Ukazujeme i beze slov jinou alternativu života, bez povyšování a pokorně i trpělivě.

Apoštolové se vydali na cestu s Ježíšem vlastně hned, když byli osloveni. Chodili s ním tři roky po Galileji, ale teprve po svém odpadu a návratu (po ukřížování a vzkříšení Ježíše) a po seslání Ducha se stali svědky, stali se těmi, kdo byli schopni druhé lidi uvádět na cestu za Ježíšem a upevňovat je na ní. Pokud můžeme tedy s Ondřejem říci: "nalezi jsme Mesiáše", pokud to skutečně platí pro náš život a pokud jsme se dali do pohybu za Ježíšem, pokud jsme už na cestě, pak všechno to, o čem byla řeč, může vyrůst, uskutečňovat se v našem životě bez ohledu na to, kolik nám je let. Z chybných a slabých učedníků se stávají svědčící křesťané.